

48. szám.
December 2-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Mit hozasz atyácskám? (svéd románcz.)

Mit hozasz, mit hozasz
Apácskám, apácskám,
Ha felmégysz a Pestre
Nagy házba, Budába
Követnek, nagy úrnak,
Kicsiny kis fiadnak,
Ha megjössz, mit hozasz?
„Hozok neked, kicsiny fiam
Czifra babát aranyfüstöt,
Hinta lovat, és fakardot
Jó lesz, míg ősze nem töröd.“

Mit hozasz, mit hozasz
Papácskám, papácskám,
Ha felmégysz a Pestre,
Szörnyű szép városba
Követnek, nagy úrnak,
Szellemdús lánykádnak
Ha megjössz mit hozasz?
„Hozok neked szellemdús leánykám
Neked *szomorú nótákat,*
Keserves históriákat,
Azt zongorázd, ezt olvasgasd.“

Mit hozasz, mit hozasz
Kincsecském, férjecsikém,
Ha felmégysz a Pestre
Nagy gazdag városba
Követnek, merésznek,
Hűséges zsenádnak,
Ha megjössz, mit hozasz?
„Hozok neked hű zsenácskám
Regement huszárt, jó tánczost,
Casinói piknikében
Lesz ezután kívül járnod.

Mit hozasz, mit hozasz
Gazdácskám, urácskám,
Ha felmégysz a Pestre
Nagy úrnak, követnek,
Hol minden kocsin jár,
Kocsinak Marczinak
Ha megjössz mit hozasz?
„Hozok neked Marczy szolgáim
Czifra új ostort, suhogóst,
Egészen új módi *zablát,*
Tudom, kedved telik benne.“

Hát nekem mit hozasz
 Atyácskám, atyácskám,
 Ki téged felküldlek
 A Pestre követnek
 Hogy képem viseld ott.
Választó népednek,
 Ha megjössz mit hozasz?

(Már hiszen akármit hozasz,
 De nekem se cifra babát,
 Se pedig szomorú nótát,
 Se mulattató katonát,
 Se új ostort jó suhógóst,
 Se pedig új módi zablát,
 Azt mondom, hogy ne hozz haza!)

K—s M—n.

Tallérossy Zebalon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nem adom száz forintir, hogy megbuktam.

Hajam minden szala (pedig paroka, most csinálta Deletter) felborzad ég felé, ha elgondolok, hogyan betelyesítem volna in mindazt, mit megírttem válaszó publikumnak? Szerencsimre elenfelem tuligírte rajtam, is nyakában marata kipviselősig.

Mikor nipszerűsig-liczitation megjelentünk, aztan montak: „ki ír többet írte?”

Aztan én írttem: „elhozok ti nektek kilenez minisztert, felelős magyar *kormányt*; akkor elenfelem felalta, tulkiabalta rajtam: „én hozok tizenkilenez minisztert, *propelleres* magyar *kormányt*.”

Ezt én nem tutam kitalálni.

Én azt hitem, sokat mondom, mikor mondom: „legyen egyenlőség! grofok csak olyan emberek legyenek, mint paraszt ember!” elenfelem nem megeligitte vele; azt monta: „én pedig azt akarok, hogy ezután mink legyünk *excellentias urak*, grofok legyenek *halják kentek!*”

Aztan montam: „helyre alitom varmegyiket!” elenfelem azt monta: „én csinálom minden varmegyiből orszagot, minden városból varmegyit, minden faluból varost.”

Ezt én nem tehetem.

Ha montam: „én ípitetek sok vasutat, mindenüvi vasutat, szőlő garadok közü is ípitetem vasutat, mind Rotschild költsigin,” akkor elenfelem azt monta: „én isz, hanem rézből.”

Ez megint csak töb volt.

Ha én liczitaltam: „csináltatom nektek olyan telegrafot, a min lehet utazni Chinába,”

akkor elenfelem felyül került, is azt monta: „én meg olyan telescopiumot, a min utazni lehet a holdba.”

Ha én írttem: „kicsinyalok, hogy papoknak nem kel többet fizetni,” elenfelem mingyart auctionalt: „én meg kieszközlök, hogy papok taplaljanak ezentul publikumot ne csak igével, hanem testi eledelel isz, ki akar pasztor lenyi, gondoskogyik maga nyajanak legelőriül isz.”

Ez megint sokal inkább sok, mint a menyire sok volt az enyim.

Én kimontam vakmerően: „meg fogom tenyi, hogy ezentul dilezeg fiatalsag ne vitesik el katonának, mert az nekünk ide haza szükséges!” is mikor mar publikum tapsolnyi kezdte nekem írte, akkor elenfelem tulkialtota rajtam: „én pedig kicsinyalok, hogy ezentul vin aszonyokat besoroljanak katonának, a kik ugy isz szeretnek czivakonyi,” is azal megint csak neki vivatozta publikum erőseben.

Ha én batorkotam proclamálni: „zsidokat fogok emanczipálni!” (Nagy befolyású urak kerületben!) akkor elenfelem hozta tete: „én isz, de olyan föltitel alatt, hogy haladatosagból három esztendeig ingyen tartoznak mirnyi palinkát.” — Is az övi amendemant közteczisben megrisztesült.

Mikor én capaczitaltam választokat, hogy ezután minden gyereket profesornak kel megtanítani tudományra ingyen; elenfelem ram liczitalta vele, hogy mig pedig a nélkül, hogy gyerekeknek tanulni kelene, vagy virgacsot kapni.

Is mikor én felbiztatam publikumot, „hogy ha országgyűlésre felmegyek, hozok haza olyan

pinzbankot, a ki minden embernek anyi pinzt ad kölcsön, megnyit elbirja,“ akkor elenfelem hatamra kapaszkota, úgy kiáltotta: „én pedig meg azonfelyül olyan törvinyt, hogy a ki kölcsön kapot pinzt nem szereti visszafizetni, azt ne exequáljanak.“

Ha pedig mig joban tűzbe gyütem, is kiáltotam: „polgartarsak; én leszalitatok adokat!“ elenfelem kiabalta: „én pedig egiszen elengetetem minden adofizetist!“ én mig joban larmaztam: „én nem csak elengetetem edigi fizetist, hanem mig azt izs visszafizetetek, a mit mar fizetünk,“ akkor elenfelem ordította: „én pedig jutalmat osztogatok ki azok közöte, a kik restantianban vannak.“

Utoljara dühbe gyütem, vigső eszközhöz folyamotam, kiáltotam: „polgartarsak! én kicsi-

nyalok, hogy szabadon lehesen természetnyi dohanyt, financz ne vizitalya senkit,“ akkor elenfelem felmaszta fejem tetejire, onan lekiabalta: „én pedig kicsinyalom, hogy financz maga tartozik dohanyunkat kapalnúi, öntöznyi, megvagnyi, pipaba töltenyi, taploba belesiholnyi, pipa csutorat úgy szajunkba bele dugnyi!“

No mar enil töbet én nem igirhetem.

Is így megbukotam.

Hanem csak azt szeretnik inditványozuyi, hogy valamintsigen minden liczitational szokas „banatpinzt“ letenyi; talan jo volna, ha választasi liczitatioknal izs legalab a „kikiáltasi ar“ tiz perzentjít teni le minden liczitants fél, mint vadijmot kisz pinzben, vagy statuspapirosokban.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Potrohos Uszubu programja.

Kedves polgártársak, tisztelt választók!

Meg ne ijedjenek Önök. Én se vagyok pinzér, programmom se lesz speis-zedli, tele cifra nevű étkekkel, melyeknek legalább fele élvezhetlen, minthogy nem kapható. Rövid lesznek mint a telegramm, melynek minden szava 3 ujkr.-ba kerül.

Közös ügyek a nagy Kiss de Győr szerint nincsenek, ezekről tehát nulla fiat quaestio.

Annál inkább fogom sürgetni a zsidók emancipációját, — hogy jövő követválasztáskor már ők is együtt verekedhessenek velünk. — Egyszersmind addig is, mig engem az isten a felsőtáblához ültetne, eventuais utódomul Meszelyes Salamon urat ajánlom, ki képesebb Komárom megye valamennyi molnár-mesterénél a tisztelt választók garatára kedvező befolyást gyakorolni.

A nemzetiségi kérdésben jelszavam: teljes autonomia, hazánk politikai integritásának határain belül. Csinálja ki minden jelölt a maga választóival: sört, bort vagy boroviczkát akarnak-e inni, — de „éljen“-t mindenki magyarul kiabáljon.

A legujabb magyar országi kérdésben nagy honanyánkkal, Emiliával fogok szavazni. Azon lesznek, hogy a nő- és férfi nem közti dualismus tökéletes paritás alapjára fektetessék, — úgy, hogy például: egyik héten a követ az országházban s neje honn a konyhán legyen hetes, — másik héten megfordítva. E czélből inditványozni fogom azon codex revisióját melynek 3-ik t. czikke így hangzik: mulier taceat in ecclesia.

Végül a mi személyemet illeti: Bach alatt semmi hivatalt sem viseltem, mint azt 1850—1860 évi iskolai bizonyítványaim elegendőképen igazolják.

Szabadjon tehát, tisztelt polgártársak, szabadjon magamat mint a népszerűség omnib — az az, hogy: paizsára méltót, pártfogástokba a legmelegebben ajánlanom. Óh vajha koszorús költőnk, Vrabélyi hatalmas venájával birnék, lelkesíteni benneteket azon magasztos elvek iránt, melyek személyemmel azonosak, melyeknek diadalt szerezni rajtatok választóimon áll!

Rajta! ne hagyjátok félkézzelet vinni Deákot!

Van már jobbja: Kemény; balkezze hadd legyen én!

Ki miért örül az országgyűlésnek?

A szerkesztő urak a praenumeransok szaporodásának okáért.

Pesti háztulajdonosok azon domesticáért, melyet a honatyákon pótlékkostul megvehetnek.

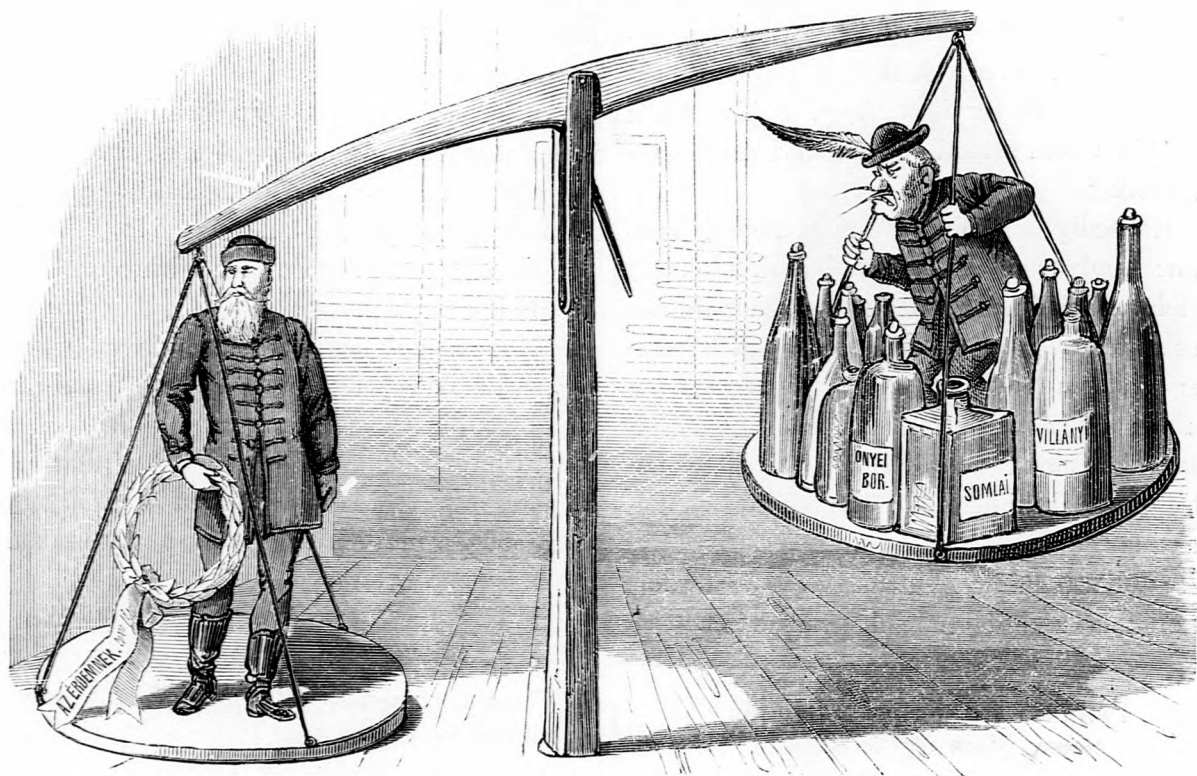
Pesti mesteremberek: azon kontók reményében, miket majd a bécsi uraságokkal saldiroztatnak.

Felsevházy úr: mert már előre is a koronázáson képzelet magát, Rascia vagy Cumania zászlajával kezében.

Srétér Kálmán: mert a honatyáktól várja, hogy az ő gyermekies „Eszméit és érzelmeit“ a közönség közt elterjessék, illetőleg azt törvényhozói tekintélyök-nél fogva ingyen példányok elfogadására kényszerítsék.

1861-diki *exequens közegek* mert a régi arany idő visszakértült reménylik.

Az érdemek mérlegelése.

Hazatérése a kortesvezérnek.

Egyszer Jupiter megengedte Minervának, hogy csináljon hát olyan amphibiumot
a mi vízben is, szárazon is megél.

Minerva próbálta így,

akkor az alak nem tudott járni.

Azután próbálta megint így,

akkor az alak nem tudott beszélni.

Ekkor aztán Jupiter megharagudott s visszatette mind
a két részt a maga helyére

a mi ember, az legyen ember.

A mi hal, az legyen hal.

Nem jú az a háború!

Azt bheszilik mindenfelé, hogy must megint fhül-állithjákh a nemzethes úrsereget. — Gatt! ha ez igaz, akkhur bizunyussan megint hábrú lesz; mert thetszik rá emlikhezni, hogy máskhur is, mikhur a nemzethes úrsereget fhülállithották, fhix ünd fherthig mingyá khiszzen vút a hábrú. Ne thessik tehát megengedni, hogy a nationalgard hábrút csinálhasson, mert az nagyun rosz dulong, én má phrúbáltham.

Még masth is nagyun emlikhszem rá, hogy alig menthek el azuk a holáner és kharazirus urak, a khik nagy szakhermenthrozás khüzt mindenemet megetthék — khivéve egy ludamat, a mit a fhelesigem akkhur hozott a sakthertü és elgyugoth, — midön a fhalu másik fhelin már a hüzárn urak gyütthek be nagy khurjungathás khüzött — azt gundótham, az uthósó ithélet van. A lovaik abba a nagy húa eshak úgy thánczúthak, mint a khecskhik a jigen. Egyszerre eshak egy officzir oda ugrathott khit hüzárral az uteza ajthúba, és uth a luva két lábra át, má azt gundótham, ephez a khiminy thetejin akar a házamba bemenni, és azt khirdezthe:

— Khi itt a gazda? — mundtham én vagyuk.

— Hogy hinak? had-e gefhrogt, — mundtham Ábrahámnak hinak.

— Hát ez a szhíp menyecske khicsuda? — hob ach gesogt, — má két eszthendü útha az én fhelesigem.

— Nü hát Abrahám, ha the vagy a gazda, és azuthán ez a szhíp asszuny meg a the fhelesiged, hát akkhur én khvártilyra huzzád fhugok gyünni. De miuthán must fhórphostra megyünk, hát eshak esthère vagy az éjjel gyüvök haza, érthed-é? azirth a szuba júl belegyen fhütve. Azzal megfhordult, és a thübbihö luvagolt.

„Gatt! micsuda szhíp ember ez az officzir ur, ujan fhialat, szhíp szheme és bajusza van, igazán derik ember, ephez a gavalir, khülömbet a phiktor se phingál,“ — mundta az in fhelesigem.

„Akhár szhíp, akhár nem szhíp, — akhár derik ember, akhár nem derik ember, — akhár gavallir, akhár nem gavallir, — nekhed ahú semmi khüzöd, mundtham nekhi, — mer must hábrú van.

Mingyá gundótham, ezt a zürdhög huztha a házambá, ez egyedhül egy maga nagyübb khonfhusiót csinál, minth valamennyi kharazir. De mundhatom fhitem is, hogy ha ez esthère haza thalál gyünni a fhórphostrú, — akkhur azuthán nekhem khell majd fholyvásth *fhórphoston lenni*.

Várthuk esthe sokháig, de nem gyütth, azuthán lefekhüdthünk, az az én az ajthúba fhekhüdthem, hogy ha haza gyün iszrevehessem, khirdezthe is a fhelesigem: „Abrahám minek fhekszül az ajthúba? — minek fhek-

szem, minek fhekszem? — hát azir fhekszem, hogy majd elhajtum a *szhúnjugukhat*. Szhiphen fhölvirradthunk, khörü nizthem, de bizony eshak kheththen vóthunk. — Gatt! úgy örüthem, hogy nagyon. Mondtham is a fhelesigemnek, hogy má az officzir nem gyün, ha eddig nem gyütth, hanem mosth má süsse meg hamar a lúdat, merth nagyun éhen vagyuk. A fhelesigem meg is süthötte, és behozta az aszthalra.

— Nü, — csakhogy khathuna nincs a házná, mert ezth a maradék lúdat is megenni, azir gyere lelkhem, együk meg. Alig khezthünk enni, már halluttham a lúdobogást, és egyszerre csak az officzir úr lúháthon az ablakhum elüth megáth és benizeth:

— Hát the Abrahám mit eshinálsz? khirdezthe az ablakhon khöröszthü.

— Lúdhúst eszem herr officzir, — mundtham nekhi.

— Azth eszel the a menyderghüs menykhüt, de-hogy eszel the lúdhúst, hiszen the a fhelesigedet eshókhologathod. —

— Gatt behitth, — lúdhúst eszem, thessik elhinni, lúdhúst eszem.

— Nem hiszem bhiz én, vagy ha lúdhúst eszel, akkhur az ablakhod muthat rosszul.

— Má phedig in jubban thudom, mer én lúdhúst eszem.

— Akhár mit beszélsz, — the a fhelesigedet eshókhologod, — ha nem hiszed gyere khi, és nézz the magad be az ablakhon, megláthod, hogy én igazath mundok.

Schreklich, gundútham magamba, — ez szürnyüség, iberzeigolni fhogom magamat, és azirth khi is menthem. A minth khimenthem, az officzir úr leszállth a luváról, is azt mundtha:

— Ülj fhül a lúra Abrahám, is nizz be az ablakhun, is ha nem mundok igazath, akhár mit thehetsz velem.

— De engem le veth az a lú.

— Dehogy veth, ne fhilj semit, ujan szelid az, minth a bárány — mundtha.

Akkhur azuthán phaphuesba szhipen fhül üthem, ü meg azth mundtha: „Nü — masth má én megyek be, és eszem lúdhúst, és the nézz be, megláthod, the is azth láthod, a mit én, — és azzal be menth, és khevis idüre khérdezthe, — nü! mith látsz.

— Varhathig! ha must thükhilethessem meg nem vúnék *gyüzüdvé*, hogy a herr officzir *eshakugyan lúdhúst eszik*, — soll mich Gatt strafn megeskhüdnik rá, hogy *musth a fhelesigemet megeshókholtha*.

— Mundtham ugy-e, — phedig én eshak lúdhúst eszem.

— Mir scheint — mir scheint ephez, maga míg se lúdhústh eszik, — Gatt der allmächtige, — leakhartham szháni hamar a lúru, hogy bemenyek, hanem az a hunczut dhög elugrott az ablakhú egisz az udvar khözephire, majd leesthem; meginth le akhartham szháni, de ha az egyik fhelin akhartham legyünni, akkhur ü a másik fhelire ugrott, ha a másik fhelin akhartham leszáni, akkhur meg az egyik fhelire ugrott. Azuthán elkhezdetth velem thánczúni és ugráni, még phedig ujan nagyun, hogy a phaphucsom is mind leasetth, magam is cshak úgy maradtham rajtha, mer a sürinnye khaphaszkhudtham. Khiabáltham „hif! hif! — de senkhi se gyüth, mundtham annak a hunczut dhügnék „ha hó, ha hó,“ — de rá se halgathott, míg jubban ugráth, thalán azth gundótha, hogy én ephez magnát vagy englische reither vagyok.

— Máczikhám! Máczikhám lelkhem, gyere khi segítheni, — níz cshak ephez milyen szhípen ülök h a lúvon, — se dach zü, hogy thudok ephez raitn. — Még se gyüth khi, — nem gyüth khi. Azuthán mundtham a phrevadinernek vegyen le, aduk egy thizest, aduk egy huszasth, aduk huszonöth garasth, cshak vegyen le, — de az azt mundtha :

— Lázsd Abrahám the huszonüthöt igérsz, ha leveszlek, a hadnagy uram is *anngyth ad, ha lemerlek venni.*

Egyszer azuthán cshak khigyüth az officzir ur a khanyhaajthúba, rám nízeth, a bajusszát phödörthe és nevetth, azuthán azth mundtha: „*Sárkhány ne,*“ akkhur khérem az a hunczut dhüg fhülát khét lábra, azth gundútham, ephez khumplementhet akhar a gazdájának cshinálni, — hanem cshinát is, mer egyeth ugrott, azuthán egy akkhurát rúgotth, de akkhurát, hogy in egyzerre a *hába hempheregthem.*

Mire fhül birtham kheni, halluttham thrumbitha szút és lármáth, „lóra emberek, itth az ellensigh!“ erre az officzir ur fhölült, uda menth az ablakhú is bekhiálthott: „isthen áldja meg szhíp asszony!“ is azzal megsarkhantyúztha a luvát, is a kherithésen úgy át repült, mint ephez egy lüthballon; — hanem in gundótham magamba; di khrie soll-e bekhümme — thürje khi a nyakhát!

Azir mundom, nem jú az a hábrú, — a fhelesigem ugyan nem fhil thülle, mer a má thudja mi a hábrú, de a Jakhub fhijamat viszik majd el vagy ünkhinthesnek, vagy hunvádnak, phedig ü nem szereth baibachon lenni; azuthán engem majd vagy akharum vagy nem, besorúnak a nationalgardhó nemzethes ürseregnek, — hanem a szheginy lányum mit cshinál, — az míg nem thudja mi a hábrú, — azir ujra mundom, *nem jú az a hábrú!*

alázathus szulgája

Abrahám khucsomás.

Felirati javaslat.

Az „Üstökös“ asztalára leteszi P—s U—u.

„Teins pénzügyminiszter úr, kegyelmes Urunk!

Ne csodálkozzék Kegyelmed, hogy szorongatott állapotunkban kérelemmel fordulunk Kegyelmedhez. — Isten látja lelkünket, nem subventiónak okáért tesszük; ilyet, — hála Kegyelmed pénzfogyottságának! — még a legincarnátusabb Schwarzista sem merne ránk fogni. — Sőt még a lapstempli ellen sem fogunk ezentúl zúgolódni: csak háritsa el tőlünk Kegyelmed a fenyegető veszélyt, melynek nagyságát már csak ebből is megítélheti. Valóban, a mióta I. Miksa császár ő felsége a póstát a német monarchiában létrehozta, egészen Antal lovag ő excellentiájáig a ki Kelet népét per post akarta a Raixráthba fuvarozni, soha sem volt oly reménytelen a magyar ujságszerkesztők állapota, mint a milyen mostan a mienk, ha alapos azon hír, miszerint a levélbélyeg monarchiaszerte 5 kr-ban volna megállapítva. Lehetetlen elítélnünk ez intézkedés következményei miatti aggodalmainkat. A levélbélyeg ily mérsékelt volta mellett nem valószínű é, hogy nem csak sz. István birodalmának tagjai, hanem még bukovinai fajrokonaink is tollat ragadnak, s elárasztanak kötött és kötetlen alakú termékekkel? Nem leszünk-e csakhamar szerkesztői kötelességünk martyrjaivá, ha annyi kötnivaló szerzőnek szüleményeit kell végig olvasnunk!? Ez özön megáztatására a legelső posta-mester, Merkur iránti kegyelet nevében kéri Kegyelmedet

a magyar ujságszerkesztők.

Modern hon-leányok.

Betti, Fanni, Laura s többek,
Ha látnátok, mint örülnek!
Tán azért, hogy a hon-atyák
Deczemberben összeülnek? —

Dehogy azért! — az igaz, hogy
Ők is a Deczembert várják:
Remélvén, — hogy az adót majd
A katonák *exequálják!*

S aztán, mint hatvanegyben is,
— Rágondolva szívök reszket, —
A tiszt-urak kedvökért majd —
Milyen *nobel bált rendeznek!*

Szapuló Matyi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM, Ma ingyer, holnap pénzért!

— — Az a kérdés foglalkodtatja jelenleg az országos köröket, valjon ki lesz az a boldog halandó, a ki az új országházat a legelső dictióval fel fogja szentelni? ki fogja benne tartani a legelső maidenspechet (szűzbeszédet), ki fogja benne kivívni a legelső „éljentyt?”

— — (Hallja kend! Nagyon sok pecsovics urat megválasztottak erre a mostani országgyűlésre!) Szükségesek azok ottan nagyon. Mert ha pecsovicsok nem lennének az országgyűlésen, hát ugyan kiken gyakorolnák a talentumaikat a liberalisok?

— — Mint örvendetes jelenséget tartom feljegyzendőnek, hogy a Privorszky „Deák Kör” a „Hon” című hirlapra *négy példányban* prenumerált.

— — Ad vocem Deák! Bolond Miska kolléga egy versében azt énekli, hogy Deák a *nap*, Kemény pedig a *hold*. Már most még az a kérdés, hogy hát *Klimus Miklós*, a ki a hold körül forog, kicsoda?

Eg y Rába melletti választókerületben az a mulatságos eset történt, hogy az egyik jelöltnek volt 1200 választója a Rábán innen, a másiknak pedig 800 választója a Rábán innen s 800 a Rábán túl. A választás napján X jelölt 1200 választója szépen beszavazott, Y jelölt választói közül pedig csak 800 jelent meg, a többi nagy lassan hullongott ötével hatával, míg a szavazás befejeződött. — Hát ennek az volt az oka, hogy X választói éjszaka szétszedték a Rába hidját, s Y választói kénytelenek voltak egy halász lélekvesztőn átszállingózni a vizen s elvégre is túlrekedtek. Az ilyen esetekről nem gondoskodott előre a törvényhozás.

— — Hát az olyan mulatsághoz mit fognak szólni, a milyen volt a s. — ai; a hol a választási elnök, meg az egész választmány várnak reggeltől délig a kitűzött helyen: — nem jön semmiféle választó: várnak estétől reggelig; de csak nem mutatkozik senki, utoljára ők is megéheztek, hazamentek. Hát a tréfának a kulcsa az, hogy a t. n. i. választók jelöltje visszalépett, ezek aztán, hogy az ellenfélnek se legyen öröme, kiálltak a falu végére, s a mint egyenkint érkeztek a többi községek választói, azokat külön külön mind haza kergették.

— — Tehát a bécsi országgyűlésen az oppositíót báró Tinti képezi. (Biz a furcsa, egyetlen egy *democrata német* támad Bécsben és az is egy *olasz báró*.)

— — Nem tudom micsoda rosz tréfa akar az lenni egy helybeli fotograftól, hogy ő az országgyűlés tagjait, alsó felső házat lefotografálni ígérkezik s a tisztja jövedelem egy részét az alapítandó lelencháznak ígéri. Miféle vonatkozása van az országháznak a lelencházra? (Az a tréfás fotográf bizonyosan arra akart élezt csinálni, hogy az az országgyűlés majd a *törvénytelen eredetű* dolgokat fogja szaporítani) No az ugyan rosz élezt volna tőle.

— — Radnótfáy a „Párisi szegények”-et fordította le magyarra, s ezért elismerést szavaznak neki a lapok. (No akkor gróf Larischnak még nagyobb elismerést szavazhatnak; mert az meg a „párisi gazdagok”-at fordította le a mi nyelvünkre, adóztatván velük 90 millió forint kölesönt.)

— — (A zágrábi bürocraták ugyancsak sok galibát csináltak az országnak is, meg a kormánynak is.) Ugy tesznek, mint a szerezsen rabszolga, ki a szalmakalapját eldugta a kabátja alá, mikor a zápor megindult, mondván: „a kalap az enyim, a fejem a gazdámé, az hadd ázzék.”

— — (Melyik ez idő szerint a legnépesebb választó kerület az országban?) No hát melyik? (Emich Gusztáv nyomdája, mert az maga *hét képviselőt* adott az országnak, névszerint Kemény, Eötvös, Urhazy, Királyi, Csengery, Tóth Kálmán és Jókai.)

Magyar Miska és Német Miska.

M. Miska. Te Bruder! Minthogy már összekerültünk a kolozsvári országgyűlésen, mondd meg én nekem szived szerint, miért haragszol te tulajdonképen én rám?

N. Miska. Hm. — Erre kérek meggondolási határidőt....

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*

Melléklet: Előfizetési felhívás a „Magyar Sajtóra” és Heckenast G. „Országos Naptár” hirdetése.

49. szám.
 Deczember 9-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Summum tempus, hogy mink izz esinyalyunk klubbot.

Mar centrum esinyalta klubbot, mar oppositio esinyalta klubbot, csak mig mink nem esinyaltuk klubbot job oldalunkon ülő hazafiak.

Azirt izz én inditvanyozok, hogy legyen anak titulusa: „Tallerossy Zebulon klubb.“

Tagja lehet minden ember, a ki ere kirdisre: „akarsz tagja lenyi Zebulonklubbnak?“ így felel: „akarom.“

Masotzor tagja lehet, a ki legalab izz haromezert forintot elköltezte korteskedisekre; a kik tiz ezeren folyül költötek, az lesz Auschusz.

Harmatzor tagja lehet Zebulonklubbnak, a kinek valasztói legalab izz két elensiges valasztot agyonütöttek; is valasztast elensiges tabor szilyel verisivel dicsősigesen bevigeztek.

Baratom uram nekünk ösze kel tartanunk, mert *meg lehet*, hogy ingyen megvalasztot kipviselők többsigbe lesznek fölötünk, is akor minket, kikirt anyi bor is anyi vir folyot, kik anyi aldozatok is küzdelmek utan bejutotunk concertbe, mig freybiletések kiszorityak.

Statutumokul egyelőre kortes rendszabalyok elfogatatnak.

1 §. A mint egyik part masikat kavihazbul kiverhetet: gyülis azonal megalakulnak nyilvanitatik.

2 §. Elnök mindig az, a kinek hangja töbi közül kihalatszik, mikor mind kiabalunk.

3 §. A melyik part biliard dákókat kezibe kaparinthatya, anak vileminye meg y határozatba.

4 §. Szavazas golyokal törtinik, tudnilik biliard golyokal, egymas hatahoz dobva.

5 §. Minoritasnak szabad separatum votumot ablak beverisel ünepilesen kinyilatkoztatnyi.

6 §. Ha elnök jegyzökönyvet meghamisit, azt jusa van minden tagnak visszahamisitanyi.

7 §. Ujsag hirlapokat, iledelem tekintetibül, ide behoznyi nem szabad.

Reminylek inditvanyomnak nagy partolással megtalalalkoznyi.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Kortes adomák.

XXII.

Szavaztak erősen odabenn a teremben X. és Y. követjelöltek tisztelt választói; odakinn pedig con amore verekedtek.

Mind a két jelölt jelen volt maga is a szavazásnál, s leste a szavazás eredményét.

Mikor aztán X. jelölt vette észre, hogy Y. jelölt szavazatai az övéin fölül szaporodtak, akkor fölkiáltott: „protestálok a választás ellen; az én embereimet az ellenfél erőszakosan üti!“

Mikor megint fordult a szerencse, egy kis idő mulva viszont Y. jelölt szavazatai maradtak hátra, X. került felyül, akkor megint Y. jelölt ugrott fel: „protestálok! törvénytelen a választás; odakinn verekedés van.“

Ez aztán így folyt estig. Hol X. kelt fel az ablakon át vizsgálni a verekedőket, hol Y.

Mind a kettő leste a protokollumokat, valyon protestáljon-e a választás ellen?

Utoljára azt mondja nekik az elnök.

— Ti most úgy vagytok mind a ketten, mint nekem volt egyszer egy vizslám. Az egy cserkészlet alkalmával felvert a bokorbul egy nagy kigyót. Én aztán elnéztem sokáig: hol a vizsla állta a kigyót, hol meg a kigyó állta a vizslát.

XXIII.

Egyike a megbukottjelölteknek előbb nagy lakomát rendezvén, ott 3 híres sánta kortes volt jelen, még egy negyedik már a lakoma kezdetén elázva feküdt az asztal alatt. — E pillanatban érkezvén oda a főfő kortesvezér, nagy örömmel kiált föl „három **sánta** meg egy **dísznő!** de már így nekünk bizonyosan nyernünk kell.“

XXIV.

Az ungmegyei fölvidéken *Csík Andrást* léptette föl maga a nép, melynek tetemes többsége keleti szertartású orosz emberekből áll, s mint ilyenek a választási időszak alatt adventi böjtöt tartanak vala. Ezen vallási buzgóságot tiszteletben tartandók, az ellenpárt kortesvezérei az ital mellé egy-két hordó *héringet* szállítottak a kerületbe. Az egyszerű választók azonban azzal utasították vissza az ajánlatot, hogy ő nekik *nem kell héring: nekik csak Csík kell.*

XXV.

Az Üstökös nagy mestere azt a felfödözést tette, hogy a jelen választások alkalmával elvesztegetett embervér és pénz árán vissza lehetett volna hódítani Bosniát. — Egy ungvári nőlen úr pedig azon nem kevésbé fontos megjegyzést tette, hogy a lélekvásárlásra elfecserlett pénzen egy országos *lelenczházat lehetett volna építeni*, mi által nem kevesebb lelket meglehetett volna váltani — *a pokoltól.*

Buxsi poéta.

Hiába is beszélnek ők!
Érzem, hogy az vagyok, — költő!
Csizmám beteg, ruhám kopott
S aztán nincs több, csak egy öltő...
Télen, nyáron ilyen durva
Fakó kabátot viselek.
No de jó ez! — eltakarja
A mit kaptam, — a sok sebet! —
Ám ezeknél nagyobb baj, — hogy
Mást nem ihatom, mint vizet:
Mert a magyar szerkesztő mind —
Csak goromba vicczel fizet!

A multkor is — már jó minap —
Egy kis ó-bort szomjúhozám,
— A vágyat ismét felköltém,
Bánom is, hogy előhozám —
Mert hiába! jó közönség,
A vers bor mellett terem meg!
Boros-kancsók mellett ülvén:
A legszebb eszmék teremnek!
De hiába! — pénzem nincsen!
Innom kell a hideg vizet:
Mert a magyar szerkesztő mind,
Csak goromba vicczel fizet!

Két hete mult, egy ujságnak —
Küldtem hat gyönyörű verset,
S kérem szépen! — a szerkesztő
Azt izente, — hogy még *nyerssek!*
Dühös lettem szörnyű nagyon!
Tudom *megsütötte*, ha nyers?
... No hisz lesheti is most már,
Mig én tölem meg *oda* vers!
S egy ilyen bosszuságra hát
Mit kell innom? — hideg vizet:
Mert a magyar szerkesztő mind,
Csak goromba vicczel fizet!

Arany, Tompa, Tolnai, Szász,
S a jó Isten tudja még kik:
Ezeket magasztalja mind —
Egész a hetedik éjig! — —
Engemet meg visszavernek
Ha *mászom* a Parnassusra:
Hát csak *ők* a választottak?
Másnak nincsen ottan jussa? —
Ah! mindjárt megöl a méreg!
Hamar a bort! — nincs? — hát vizet;
Mert a magyar szerkesztő mind, —
Csak goromba vicczel fizet.

Most jut eszembe! mily kár, hogy
Vahotnak nincsen egy lapja,
Hisz ő volt, „Imre bácsi“ volt
A fiatal *költők* apja!
Nézzétek a „Napkelet“-ct,
Mily szép versek vannak benne!
Sárga Péter, Füzfa Jónás —
A borostyánt ottan nyerte;
Óh! miért is halt meg e lap? . . .
Hol az a bor? — nincs? — hát vizet:
Mert a magyar szerkesztő mind —
Csak goromba vicczel fizet.

De tünök mindent! a fáj csak,
Mennyit vesz bennem a haza!
Meglássátok szerkesztők, — hogy
Mebánjátok ezt valaha!
Még nem késő! — hagyjatok a
Parnassus hegyére mászni;
Mert különben nem sokára
Elmegyek majd krumplit ásni, —
Ott legalább bizton tudom —
Hogy bort iszom, nem csak vizet;
Mert a gazda minden napra:
Harmincz osztrák krajczárt fizet.

Szapuló Matyi.

Anno einsban.

Jelenet az elmúlt évtizedből.

Falusi jegyző. (Felolvass egy legújabb ministeri rendeletet a felparancsolt községi előljárók előtt.) No hát értette-e Kegyelmed bíró uram?

Bíró uram. Igen is értettem, notárus uram?

Jegyző. De jól megértette-e Kegyelmed, bíró uram?

Bíró uram. Igen is, jól megértettem notárus uram.

Kis bíró. Értette kegyelmed a ménküit, bíró uram, hiszen németül volt.

Bíró uram. Hát németül volt? — Nojssz hát azért nem is értettem én belőle egy szót sem.

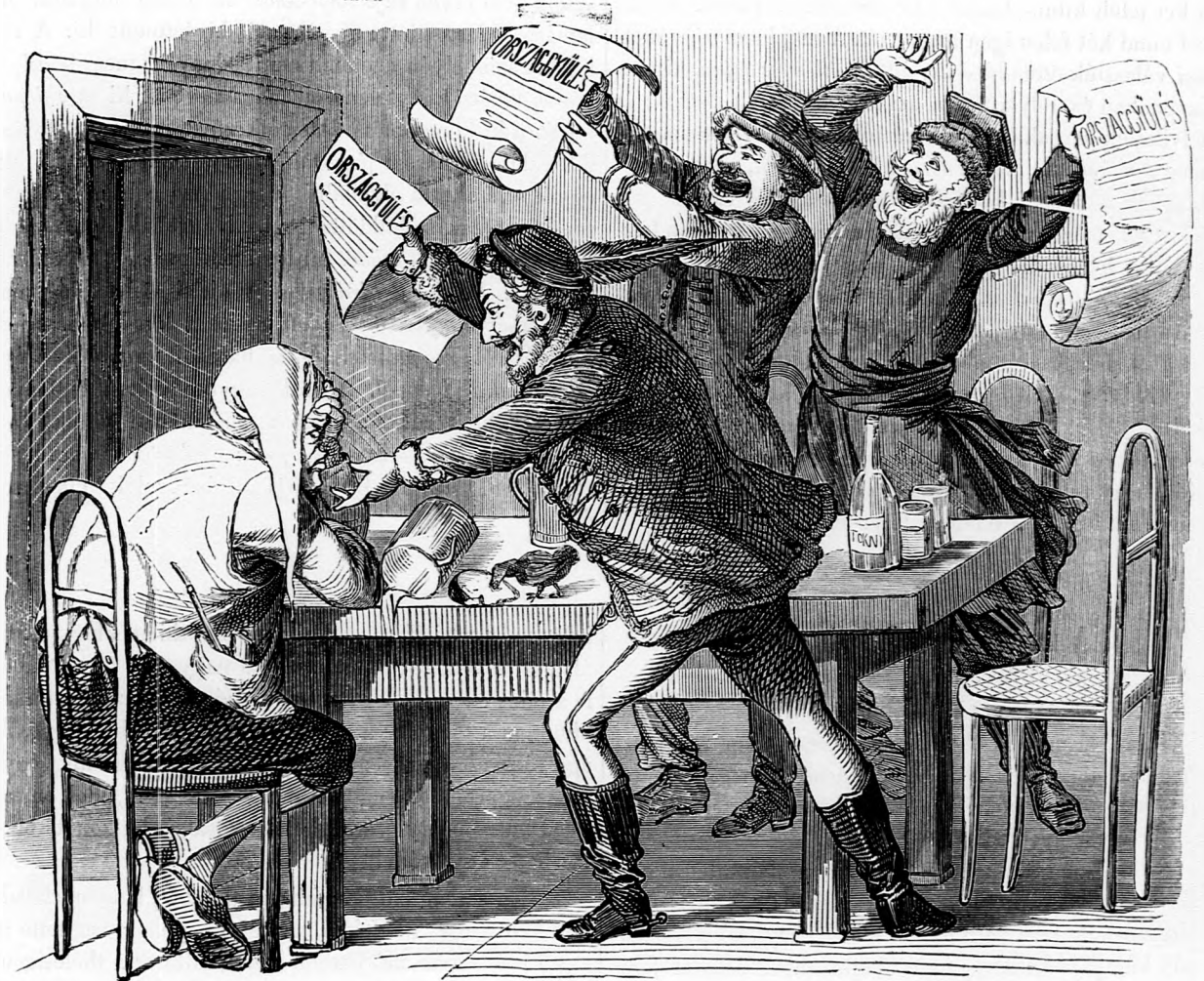
Dobos (Biczegő) Dani emlékezete.

Dobos Dani koporsója
Most száll le a sírba,
Fölötte áll szegény öreg
Édes anyja sírva.

Roskatag törzs ifju ága
Lehullott a porba,
Magas remény, — boldog jövő
Így hanyatlott romba. —

Nemes lélek, magasztos szív,
Ifju, roncolt testbe,

No hát most.

Mint az égen bűbájos nap
Nyugovóban estve. —

Vihar tépett ifju törzsön
Mohos, zöld penészek,
S e fájdalom tövise közt
Víg csalogány fészek. —

Kín és mosoly, — költői láng
S hervadásnak férgé, —
Égi nektár jobb kezében,
Balban halál mérge! —

Sírod felett megzendült a
Bús halotti ének,

Ha dobogna szived, — talán
Azt se értené meg! —

Jó barátid arczán a bú
S szívünknek borúja
Messze szállna, — elüzné azt
Vidám lantod húrja. —

... Sir dombodon, — ha a tavasz
Virágot hint rája, —
Mi fog nyilni?.. sárga bokr?..
Vagy öröm rózsája?...

K. T.

Különbség és hasonlat.

I. Szent Endre választó kerületben. Minthogy mind a két jelölt kitünő hazafi, az erőfeszítés a pártok részéről mind két félen igen nagy volt. A majdnem négy ezernyi választók ötvenkét óráig álltak élen szomjan kinn a szabadban és folytatták a szavazást. Még a betegek is felvitették magukat nyoszolyástul, hogy szavazhassanak, még a vakok, de még a némák is votizáltak, mely utóbbiaknak a törvény kivételképen erre az egy esetre szóadási tehetséget rendel. Így történt meg a választás leirhatatlan lelkesedés mellett.

II. Felső Iszkáz. A választást némi kis intermezzo zavarta meg, mely azonban már nálunk egészen megszokott dolog. Két falu népe hevesebb véleményeserébe keveredvén, a hirtelen kézbe kapott háztető cserépekkel és löcsökkel egy kis harcot rögtönzének, melynek eredménye három halott, és hetven súlyosan megsebesült. Kár, hogy ezek már most nem votizálhatnak. Különben minden a legszebb rendben folyt le.

I. Styriában. Miután az eddigi országgyűlési képviselő nem érvén rá a sörfőzéstud az ország dolgaira, állomásárul lemondott: új választás hirdettetett ki. A választás színhelyén azonban nem jelenvén meg senki, a városi tanács kénytelen volt maga nevezni ki egy deputatiót, a ki keresen a választó kerület számára képviselőt. Eddigél három jóra való férfiút szólítottak fel, de egyik sem akarta elvállalni; a legutolsó helyen még gombáskodtak is a küldöttséggel. Elvégre is kénytelen lesz a választó kerület csődöt hirdetni a képviselői állomásra.

II. Bokharai királyság. A dicső Baba Sing mai nap ismét nagyszerű diadalt nyert a kurdokon. Mind két részről negyvenezer lovas harcolt reggeltől estig; harminckét ágyuval. A csata egyike volt a legfényesebbeknek, a miket a keleten mostanában vittak. Három halott és hetven súlyosan sebesült maradt a csatatéren. Ez is bizonyítja a harcolók elkeseredését.

A megvesztegethetetlen bíró.

(A hogy azt Ábrahám szomszéd előadja.)

Nu azt már meg kell vallani, hogy az én fhüszolgabírómról khriminalis dherik egy embr, igazán megvesztegethetetlen embr, wie hob ich gsogt? megvesztegethetetlen embr. (San dos lange wörter ebbe a szíp magyar nyelvbe!)

Mikhor ezt oda berestaurálta a tehintetes provisorium, hát én nekhem mingyár akadt egy kis phrocessusom, de nem nagy: csak iphen annyi, hogy a szomszid khatyája khibaraptha a khaputombul akhóra darabot, mint egy forint árát wiener währüing, aztán pharaszt még azt mundta, mikhor lármáztham, hogy nem bánja, harapjak én is khi a szelindek khaputjából egy forint árát oesterreichische währüing. Hát azért mentem el a fhü bíró urhoz, hogy thanitson meg pharasztot ara az embersigre, hogy én nem vagyok neki phajtásod.

A felesigem azt mondta, hogy nem jó üres khézel menni olyan urasághoz; hát én is fogtam a khöpönyeg alá egy pár szíp ujdonatuj khappanyt, olyan szíp khik, züld, phiros thallú volt mind a három, mint a csüpentett rúza.

Hát a mint bemegyünk együtt mind a hárman a tehintetes fhüszolgabíró urhoz, is én elkhezdtém beszilni, a három khappan is elkhezdett beszilni; a tehintetes úr egyikünket se hagyott khibeszilni; hanem azt mondta, hogy: nix had er gsogt; hanem megfogta a ghalléromat, s úgy kiexphediált bennünket az ajthún, a

hogy még soha khanczellariabul vig ithilet khiexphediálva nem volt. Is akhor khiállt ü nagysága az ajthúba, is a mint én vajgeschriren a khétféjü khappanyal ott fheküdtem a théglán; a thübbi phanaszos embr meg csak ugy nizte; had er gsogt: „Marsch hinaus! ha míg egyszer megprobalod engemet megveszthegetni, adok én nekhed huszonnégy órára khurtha vasat, és huszonöt khurtha botot egy órára!“

Én aztán hátra se níztem thübbet, hanem szaladtam haza; ugy gondolom, a két khappany segítette is egy kicsit repülnöm. Otthon aztán, mikhor a fhelesigem lephorultha a khabáthomat, és khérdezte, was hast te? elmontam neki: „nü Rachelleben, das is e gewaltiger mann, ez az új fhüszolgabíró; azt nem lehet ám semmiel megveszteni, még khét khappanyal sem.“

Hát azután nem sokhára jött a tehintetes vármegye lemitatio. Kihirdettek a khankürsöt, hogy ki elvállalja olsóbbért tehintetes hajdu uraknak mundért, cshizmát, és a tehintetes rab uraknak khosztot meglipherálni? Én is khonkürraltam, beadtam offertet tehintetes fhüszolgabíró urnak minden khappany mellikhelet nélkül.

Egy hét mulva megláthogat a shógorom, a Salamon; igen derék bhecsületes embr; az apját is jól ismerthem; az is olyan nagy imphostor volt, mint a fia. Egy fakhó lovon gyütt, meg egy phej szekhären.

— Nü, hát te hol jársz itt? khérdezem tüle. — Nü hát te nálad; feleli ü.

— Az nem igaz, the nem én nálam jársz! — Ara ü megvallotta magát, hogy a tekhintetes fhüszolgabiró urhoz hozott offertet a mondur, meg pherflex liferálás végett.

— Hadd látlak azt a the offertedet? montam én neki. — Nézd meg hát, monta ü.

Belenézthem. Hát csak thizenöt pherezentel khirte többet mindenért, mint én.

Én nem montam meg nekhi, hogy én is bekhonkhürráltham; azt montham nekhi, csak te menj oda.

Akkhur azt khérdi thülem a Salamon. — Hallja khend. Van-e khendnél *szekhérkhenyüü*?

Én mingyárt elérhettem a mondást. — The! Smüle! Ne bulordozz the azal a szekhérkhenyüvel, mert ha te megphróbálad a tekhintetes fhüszolgabiró ur szekherét khenni, májd megkheneti az a the sharaglyadat úgy mogyoróhájjal, hogy nem adod száz forintér.

— Csak the bizd azt rám: montha a Salamon, és azzal felült a pej szekhérre, ráüthött a fakhó lovára. Elüször megindult a szekhér, azuthán a lú is khintelen volt előtte odább menni, hogy a szekhér a lábára ne lépjen, és csak valahogy elmentek.

Valami khét óra mulva gyün viszsza a Salamon. Hallothtam már meszsziürül a nagy phufogásrul, a mint üthötte a fhakót. Khimentem eleibe; hát, Gottes wunder! úgy hozta a szekhér után khötve egy irthóztató nagy országos hintót, mint mikor hangya húzza maga után sárga khüküricza magot, a ki thizszerthe nagyobb, mint maga a hangya.

— Hát te Smüle! hol vetted azt a nagy bárkhat, minek nekhed ez a nigy kherekü sertishizlaló? akarsz-e te phanorámát csinálni belüle, vagy ephez a menageriát, a hol egész khutyakhomédiát akarsz eljátszani hochverehrte phüblükümnek, a ki beleniz a te omnibuszodba salugátheren khéreszthül.

— Lasz mi aus! felelte rá a Salamon. Mit adsz nekem ezért a batárért?

— Wie hajszt? Egy bathár. Warum nid gar egy phaéton? Egy mobil khüküricza góré, willst te sagn. Mit csinálnék én vele? Le khellene bontani a khapumat, hogy be férjen rajta. Ha megthudná a fhinancz, még bhemeszszolna érthe; mint új módi khantignacziós phálinkhafőző masináért.

De a Salamon csak nem hagyott bhikit, és addig addig alkhudozott velem, míg utholjára megalkhudtunk, hogy ő ad nekhem harmincz krajezárt baar, meg egy khét khapitulatiót khiszolgált pharuplit, én meg elfogadom érte a hintót.

Hát mikhor ez megvolt, akkhur elüvettem a Salamon, hogy „no te Smüle, már most valld meg ighazán, hol lopott el thigetted ez a hintó?”

Hát ü aztán el is mundott mindent szipen.

„Hát mikor bementem a fhüszolgabiró urhoz, a schéner mann, soll er lang leben;“ mingyárt rám khiáltotta: „No tu verfluchter kerl! Mi khell nekhed már megint? Hoztál offertet a lifheráláshoz? Nix nutz. Már elkhéstél vele.“ — „Gott soll mich hüten! montam én, monta a Smüle, nem azér gyütthem én a nagyságos tekhintetes úrhoz, hanem hogy nem thetszenék-e eladni azt a szép hintót ott a fészzerben, most éphen egy liebhaber volna rá, egy anglus Hollandiabul, az egiszen belebolondult abba a hinhóba; akharja benne cshinalni, wie sogt man, khörutat a föld khörül, meg a hold khörül, iphen jól megadná az árát, so war ijach leb!“ — „Nü, az már más, monta a tekhintetes fhüszolgabiró ur, hát megnyit akarna adni a the anglusod azért a hinhóért.“ — „Úgy ghondolom, hogy megadná írthe a hatszáz forintot, de megadná thalán a hétszázat is, de bizony megadná a nyolecz százat is; már a hogy meg thudnánk alkhudni a tekhintetes nagyságos úrral.“ Akkhur azt mundtha a tekhintetes nagyságos úr: „hát Salamon; a thöbbek khözött — nálad van az a liferáláshoz való offert? — „A thöbbek között, tekhintetes nagyságos uram, *thörtinetesen* az is nálam van.“ — „Hozd ide!“ had er gsogt. — „Hm, hm, hm“ — had er gsogt. Fogta a khalamust; odaphingáltha vele a nevét az offertem alá. Nix had er gsogt. „Hát aztán, Salamon *baráthom* had er gsogt. Én azt hiszem, hogy az az anglus khilencz száz forinthat is megadhatna azért a hintóért. „Thermiszetesen“ hob ach gsogt: azzal én lefhizettem a khilencz száz forinthat a hintóért; ü khezembe nyomtha a khandtrekthüst; én befogtham a fakót a szekhérbe, a szekheret a hinhóba, elhoztam idáig, már most a hintó a thied, drága hintó, khilenczszáz forinthat hintó; — a khontrakthus phedig az enyim.“ —

Had er gsogt! die Pleite soll ihn haben!

A hintó még most is meg van nálam, mert a szit-szedetise többé kherülne, mint a mit ír az ócskha vas, meg a rephehtbür rajtha, hanem annyi most is bizonyos, hogy a tekhintetes fhüszolgabiró úr most is olyan szigorú embr, a khit egy phár khappannyal meg nem lehet vesztegetni.

Abrahám khuesmárus.

Isztrikuez és Nasszalmiceszku.

I. Most sajnálom már, hogy nem tartozunk mink is Bukovinástul együtt a magyarokhoz.

IV. Minek volna az neked, te?

I. Hát most aztán mink is megszekirozhatnánk őket azzal a fenyegetéssel, hogy elszakadunk tőlük.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. És hát csakugyan kihúzta az időjárás, hogy az országgyűlés belesik a nyárba.

— — Ez azután az élvezetek hete! Először a Patti concertek, azután Dumas papa kozeriái: azután az akadémia nagy gyűlése, végtére az országgyűlés. E tárgyaknál a következő dolgokul nem szeretnék referálni: a négy közül melyik volt a legélvezetesebb; miután mind a négy nagyon élvezetes lesz; — melyikbe lehetett legnehezebben bejutni? miután háromba csakugyan nehéz volt bejutni; melyikben unta magát a közönség legjobban? miután kettőben aligha nagyon nem fogja magát unni a közönség, és végre, hogy melyikbe fizettek legmagasabb belépti díjakat, miután egybe a négy közül csakugyan mesés entreékat fizettek.

— — Mulatságos dolgokat is hall az ember közbe-közbe: megtörtént, hogy egy jó módu úri ember észre hagyván vetetni az órra állásáról, hogy ő is szeretne nagyon követ lenni valahonnan, akár honnan; oda megy hozzá egy másik úri ember, s azt mondja neki: „hallja az úr, nekem már itt meg itt van ötszáz választóm, én azokat önnek átengedem; de már magamnak is benne vannak két ezer forintomban, hát ezt kérném visszatérítenni; ön aztán fogjon magának hozzá még másik ötszázat, s meg lesz a követség.“ De biz a felszólítottnak nem volt kedve látatlanban nyáját vásárolni.

— — Az a kérdés merült fel nem rég egy szakértő úri társaságban, hogy mely esetben kerül többbe valakinek a képviselővé lett megválasztatása, akkor-e, ha van ellenjelöltje, vagy ha nincs? Mindenki azt véleményezte, hogy akkor kerül többbe, ha van versenytárs, a ki szinte itat. — „Nem áll, monda a legtapasztaltabb;

mert ha ketten vagyunk, akkor ketten visszük a költséget; s ha három ezer választóból ezernégyszázat az ellenfelem traktál, rám csak ezer hatszáznak a gondja marad; míg ha egyedül vagyok, mind a háromezeret nekem kell ellátnom!“

Az

„Üstökös“ előfizetési felhívása

az 1866-iki évre.

Tisztelt választók!

Én nem kívánom önöktől, hogy válaszszanak meg engem képviselőjüknök, hanem inkább azt, hogy önök viseljék az én képeimet.

Ez csak elég liberális felfogás.

Az én programom az Üstökös!

A ki elveim után tudakozódik, jöjjön praenumerálni, s majd megtud akkor mindent.

Ajánlatomra úgy hiszem elég lesz annyit mondanom, hogy én ez ideig negyvennyolc olyan adomát közöltem az „Üstökös“-ben, a mit egyenesen Deák Ferencztől hallottam, s valahányszor Deák Ferenczcel összehallgok, soha sem bocsát el magától a nélkül, hogy azt ne mondaná: „már most megállj, még az „Üstökös“ számára is mondok neked egyet.“ Az is mellettem bizonyít, hogy az „Üstökös“-ben tizenhatszor adtam ki olyan képet, melyben Deák Ferencz volt a fő alak.

Magamat dicsérni nem szokásom, majd elvégzi azt helyettem Tallerossy Zebulon, a ki pusztá hazafiságból ragaszkodik hozzám; a csizmadiam is népszerű ember, a ki majd dicsér engem úton útfélen, de én arról nem tudok semmit. Magyar Miska barátom pedig fokosával fogja azokat capacitálni, a kik más candidatushoz akarnak tőlem elpártolni; de a mit én ünnepélyesen el fogok tagadni.

Egyébiránt a választási census nálam még az erdélyinél is kisebb: én elég democratá vagyok kijelenteni, hogy előttem választó minden ember, a ki egész telek után egy évre 6 frtot, féltelekkel fél évre 3 frtot, vagy épen $\frac{1}{4}$ rész sessiora és $\frac{1}{4}$ évre 1 frt 50 krajczárt adozik.

A választók beiratása máttól fogva mindennap elfogadtatik, s senki sem félhet tőle, hogy a verificationál ki lesz törölve.

Magamat hazafiúi hajlamaikba ajánlva, maradok a t. választó közönségnek hű tisztelője

K-s M-n.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jamkó. — Metszi: Polák.